

V življenju ima vsak svoje poslanstvo

V življenju ima vsak svoje poslanstvo. Pomembno je, da odkrivamo in razvijamo svoje talente. V skladu z njimi si moramo zastavljati tudi cilje, ki jih hočemo doseči. Ena izmed pomembnejših in zahtevnejših odločitev je izbira poklica.

Večkrat razmišljam, kaj bi v življenju rad postal oziroma kaj me veseli in pri čem sem še posebej uspešen. Predvsem me veselijo naravoslovno-tehnična področja, zato razmišljam v tej smeri. Menim, da moram vztrajati in poglobljati svoje znanje na omenjenem področju, na katerem sem precej dober, vztrajnost pa je tudi ena izmed mojih vrlin. Še posebej je treba vztrajati v dobrem in pravičnem. Če vztrajamo, zagotovo prideta tudi uspeh in zadovoljstvo, kar je najlepša nagrada. Verjamem, da je na naravoslovno-tehničnem področju mnogo možnosti za trajnostni razvoj. Vendar se je potrebno zavedati, da je človek s svojim dostojanstvom pomembnejši od zaslužka oziroma dobička.

Prepričan sem, da če bom vztrajal v dobrem, če bom samostojen in hkrati sodeloval z drugimi, bom v življenju zagotovo izvršil svoje poslanstvo. Dobro opravljena dolžnost človeka vedno osreči. Večji napor ko premagamo, bolj smo zadovoljni. Najlepše so vedno poplačana prizadevanja za lepe medsebojne odnose, pa naj opravljamo katerikoli poklic.

Tadej Zupančič, 8.a

Strah

Strah je strašen in strahoten,
vseh duhov najbolj bohoten.
Ima velike oči
in te straši.

Ko v posteljo se odpraviš,
se v sanje izgubiš,
iščeš pot ta pravo,
veselje bo postalo.

V svetu vile so in škrti
zanimivi so škrokati,
ki vile jih premagajo,
ker lepe pesmi pojejo.

Ta svet,
v sanje je odet
in pravi je poet,
v njem me strah ni več.

Lucija Jenko, 6. a

Nori svet

Če miška, mačko lovi,
mikrofon v pevca poje,
vesolje v raketi lebdi
in mene oblačijo hlače moje.

Ropar vrača v sef denar,
miška in slon sta par,
dobrosrčnež ne da ničesar v dar,
ti pa nazaj obraščaš koledar.

Ogenj vodo gasi,
ropar sodnika sodi,
kanalizacija vsem diši,
riba pa plava ob vodi.

Če vse to bilo bi res,
vse nas bi zgrabil stres,
če pa bil bi še potres,
to bil bi nori svet, zares!

Bernarda Lavrač, 6. b

Lenoba

Brez dela ni jela,
namesto, da bi delala,
je raje sedela.
Naenkrat pa obsedela,
saj bila je prelena,
da bi plela.
Očeta poslušala ni,
zato ji enkrat zagrozi:
lenega čaka,
strgan rokav,
palca beraška,
prazen bokal.

Punca mal zamisli si,
polnoletna si,
treba bo delati.
Punca pa se razjezi
in kot grom iz hiše izleti,
da se kar kadi.
Zdaj pa sredi ulice sedi,
prosjači druge ljudi,
in njen ponos trpi.
Končno zave se,
da očeta morala poslušati bi:
lenega čaka,
strgan rokav,
palca beraška,
prazen bokal.

Urška Pogačar, 8. b

Moja mami

Moja mami ima črne lase. Rada peče piškote. Ima zelene oči in rada šiva. Hodi v službo. Je medicinska sestra. Moja mami rada obeša perilo. Ime ji je Janja. Piše se Podbregar. Rada ima črna oblačila in vse v družini. Moja mami je bila včasih doma v Kandršah. Stara je 37 let. Posluša različne vrste glasbe. Rada ima rože. Je edinka. Vozi avto. V osnovno šolo je hodila na Izlake, v srednjo šolo pa v Ljubljano. Rada hodi na sprehode z Erikom. To je moj brat. Zvečer gre v hlev. Poleti rada plava v morju. Zvečer rada hodi kmalu spat.

Tjaša Podbregar, 2. c PŠ Mlinše

Sedem hiš, ki jih sploh ni bilo (narobe pravljica)

Nekoč je v majhni vasici za nekim hribom ležalo sedem hiš, ki jih sploh ni bilo. Prva je bila sive barve. Druga je bila modra, tretja oranžna, četrta roza, peta rjava, šesta rdeča in sedma zelena. V teh hišah je živelo sedem ljudi, ki jih sploh ni bilo. Ko je v to vasico prišel kralj, ki ga sploh ni bilo, jih je pohvalil, da imajo najlepšo vasico, ki je sploh ni bilo. In pozvonil je zvonec, pravljice pa je konec.

Klemen Pograjc, 6. b

Tri super muce (narobe pravljica)

Nekoč so živele tri super muce. Dve muci nista obstajali, tretja pa ni nikoli živela. Nekega popoldneva so se tri super muce odpravile na lov. Dve muci nista imeli zob, tretja pa je izgubila protezo. Tako so ujele tri miši: dve, ki ju ni bilo in eno, ki jim je pobegnila. Nato so dale miške v kletko brez konca in jih pojedle.

Počil je lonec in pravljice je bilo konec!

Anja Pišek, 6. b

Moja mami dela v Leku. Ima rjave lase. Rada se igra z menoj. Rojstni dan ima septembra. Vozi se v Ljubljano. Živimo v Kandršah. Mamina najljubša barva je modra, njen najljubši letni čas pa pomlad. V službo gre ob petih zjutraj, popoldan pa v šolo. Ima uhane. Rada me ima. Stara je sedemindvajset let. Je mentorica pri gasilcih. Peče kruh in pospravlja stanovanje. Moja mami je najboljša mami na svetu in zato jo imam najraje.

Lara Brajer, 2. c PŠ Mlinše

Moji mami je ime Simona. Rada bere in hodi. Ima blond lase in rjave oči. Zelo rada gleda nadaljevanke. Najbolj ji je všeč nadaljevanke Srčna kraljica. Všeč ji je nogometaš Ronaldo. Najraje kuha. Rada je morsko hrano. Najbolj ji je všeč Zasavska Sveta gora. Ima zelo dolge lase. Zelo je prijazna. Zelo rada igra Enko, plava v vodi, bere knjige za odrasle. Njena najljubša žival je konj, najljubša roža pa sončnica. Mami imam zelo rad.

Domen Razboršek, 2. c PŠ Mlinše

Če ne bi bilo moje mami, ne bi bilo mene in Bora. Moja mami je zelo zelo zelo prijazna. Po poklicu je zdravnica in vozi rešilec. Ima črne lase, rjave oči in kožnato rdeče ustnice. Ne mara jesti sira, ker ji smrdi. Ne je tudi salame. Rada ima sprehode. Enkrat na teden gre na sprehod s Kajo in Moko. Speče zelo dobro čokoladno torto, kadar ima kdo rojstni dan. Zelo rada bere časopise in knjige. V službo se vozi z avtom.

Brin Osojnik, 2. c PŠ Mlinše

Moji mami je ime Joži. Včasih se je pisala Dolinšek. Ima kratke temne lase. Je srednje postave. Rada kuha. Dela v Etiju na Izlakah. Rada nosi kavbojke in temno majico. Njena najljubša barva je roza in najljubša žival je zajec. Stara je 37 let. Njen najljubši letni čas je poletje, najljubša hrana pa pica.

Domen Trebušak, 2. c PŠ Mlinše

Kaj bi kupili, če bi imeli denar?

MAMI: telefon, avto Mazdo, pulover, zapestnico, uro, knjigo, novo jelko, roza nogavice,

OČKU: USB ključek, cigarete, kavč, vstopnice za Planico, montano, avto BMW, telefon, omaro, avto

BRATU: 2 x dudo, avto na daljinca, zlate kopačke, torbo

SESTRI: lego, barbiko, beležko, avto na daljinca, konja, tablo

BABICI: očala, dolgo življenje, prstan in zlato zapestnico, predpasnik, rože, uro, knjigo, zvočnik, telefon, televizijo, rokavice

DEDKU: šal, veliko denarja, čevlje, nov toaster, traktor, kavč, nogavice, avtobus, budilko, orodje, žago

UČITELJICI: posebno darilo, šibo, uhane in ogrlico, ravnilo, kavo, rože, palico, bonbone, ovitek za telefon, torbo, čokolado

PRIJATELJU: strip, telefon, spominsko knjigo, barvne svinčnike, lutko za friziranje, beležko, avto na daljinca, Lazarja, puščico, hrčka

SEBI: svinčnik, tablico, napihljiv grad, mikroskop, kosmato mucu, tempera, šivalni pribor, tank, medveda, motor

Učenci 2. c PŠ Mlinše

Mojca Pokrajculja (eboran pravljica)

V daljni prihodnosti je živel deklica z imenom Mojca Pokrajculja. Živela je v izobilju svoje bogate družine v vili na koncu mesta. Ker je imela Mojca vsega preveč, je bila vsa zdolgočasena, sebična in neubogljiva.

Nekega dne se je hudo sprla s starši, zato se je trmasto odločila, da bo pobegnila od doma. V svoj nahrbtnik je dala nekaj najnujnejših stvari, med njimi je bil tudi taborniški šotor. Dolgo je hodila in se vsa izmučena izgubila v gozdu. Bila je jesen in bližala se je noč. Deklici je bilo že pošteno žal za svoje nespametno dejanje. V naglici je uspela postaviti šotor še pred nočjo.

Zunaj je bilo vetrovno in pošteno je zeblo Mojco. Zaradi grozljivih zvokov in šumov celo noč ni zatisnila očesa. Te zvoke pa so povzročale gozdne živali, ki so začutile njeno stisko. Prinesle so ji orehe in lešnike.

Mojca Pokrajculja se je to noč trdno odločila, da bo postala boljši človek in se skesano vrnila domov.

Nik Razpotnik, 4. b

Zlatolaska, trije medvedki in mama (narobe pravljica)

Nekoč je živel mamica. Imela je hčerko, ki so jo klicali Zlatolaska.

Nekega dne se je Zlatolaska dolgočasila, zato je odšla v gozd. Hodila je po gozdu in prišla do hišice. Zanimalo jo je, čigava je hišica. Previdno je odprla vrata in počasi vstopila. Zagledala je mizo in tri stole. Stoli so bili zelo zanimivi, saj so bili različne velikosti. Na mizi so bile skodelice, ki so bile tudi različne velikosti. Zlatolaska se je spraševala, kdo neki živi v tej hišici. Po stopnicah je odšla v zgornje nadstropje. Zagledala je lepa lesena vrata. Bila so kar precej velika. Mislila si je, tu živijo zelo veliki ljudje, pa tudi majhni. Previdno je vrnila vrata. Zagledala je tri postelje. Stopila je do prve. Ta je bila zelo velika. Druga je bila malo manjša, zato je lažja zlezla nanjo. Tretja postelja pa je bila prave velikosti zanjo. Malo je še pogledala po sobi. Ker je bila utrujena, se je Zlatolaska hotela malo odpočiti. Ni pa vedela, da bo zaspala. Medtem so se vrnili domov v svojo hišico trije medvedi. Ata medved je takoj zaznal vonj človeka. Mali medo pa je bil zelo radoveden. Mama medvedka ga je mirila. Skupaj so pregledali hišo. Bili so presenečeni, ko so vstopili v sobo. Tam je še vedno spala Zlatolaska. Mali medo je zabrundal in zbudil deklico. Zlatolaska se je prebudila, zato se je ustrašila treh medvedov. Kmalu je ugotovila, da so to prijazni medvedi. Skupaj so se igrali in divjali po sobi. Kmalu se je začelo temniti in Zlatolaska je morala domov.

Ker so postali dobri prijatelji, se mogoče še danes igrajo, nekje v gozdu.

Ajda Sešlar, 4. b